

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D. ve věci žalobců a) V [REDACTED] N [REDACTED], nar. [REDACTED] a b) D [REDACTED] N [REDACTED], nar. [REDACTED], oba bytem [REDACTED], zastoupení JUDr. Evou Janíkovou, advokátkou, sídlem 738 01 Frýdek - Místek, Farní 19 jako ustanovenou zástupkyní, proti žalované **Ekonomické stavby, s.r.o.**, IČ 25224476, sídlem 330 08 Zruč-Senec, Ke Křižovatce 466, zastoupené JUDr. Hanou Kapitánovou, advokátkou, sídlem 301 12 Plzeň, Sady 5. května 36, o **81.900 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - sever ze dne 27.10.2015, č.j. 3 C 95/2012-259,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje.

II. Ve výroku II se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 125.351,20 Kč, z toho 19.239 Kč na účet Okresního soudu Plzeň-sever, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 12.309,40Kč na účet Okresního soudu Plzeň-sever, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl žalobě a žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům 81.900 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 26.4.2012

do zaplacení (výrok I) a náhradu nákladů řízení ve výši 106.112,16 Kč k rukám jejich tehdejší advokátky (výrok II). Ustanovené zástupkyni žalobců přiznal odměnu za zastupování ve výši 19.239 Kč (výrok III). Po provedeném dokazování uzavřel, že na základě smlouvy o dílo dne ze dne 10.12.2008 se žalovaná zavázala provést pro žalobce stavbu rodinného domu do 33 týdnů od data zaplacení 1. zálohy, tedy do 25.11.2009. V důsledku prodloužení žalobců se zaplacením jedné zálohy o 6 dnů se sice žalované prodloužil termín dokončení o stejný počet dní, takže v prodloužení byla po dobu 176 dnů. Přes toto zjištění přiznal žalobcům smluvní pokutu za požadovaných 182 dní prodloužení trvajícího od 26.11.2009 do 26.5.2010, když ujednání o splatnosti záloh v návaznosti na dokončení jednotlivých etap díla shledal absolutně neplatným. V té souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19.08.2005, č.j. 15 Co 265/2015–201, který v obdobné věci dospěl ke stejnému závěru.

Žalovaná podala proti rozsudku včas odvolání. Namítala nesprávné skutkové zjištění soudem prvního stupně, nesprávné právní posouzení věci a také procesní pochybení. Přitom odkázala na řadu rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu, kterými jí bylo dáno v jejich názorech za pravdu. Žalovaná zdůraznila, že splatnost záloh byla ve smlouvě sjednána jednoznačně tak, že nastává dnem dokončení příslušné části díla. Toto smluvní ujednání bylo podle ní zcela srozumitelné a jednoznačné a nemohlo vyvolat pochybnosti ohledně okamžiku splatnosti sjednaných záloh a ani nerovnováhu v právech a povinnostech smluvních stran k újmě spotřebitele. Dílčí faktury, které v průběhu provádění díla žalobcům na jejich žádost vystavovala, na tom nic nezměnily. Jako zcela nesprávný odmítla závěr soudu prvního stupně, že pro žalobce zajišťovala financování smlouvy a podrobila kritice jeho názory, které dovodil z výpovědi svědků. Z výsledku svědkyně N. nevyplývalo nic konkrétního, kromě toho, že pracuje jako pro skupinu Gepard Finance. To, že měla v jejím sídle k dispozici pracovní stůl, je praxe běžná u podnikatelských subjektů. Ze svědectví pracovníků Hypoteční banky a. s. vyplynulo, že pro žalobce zpracovávali úvěr na žádost Gepard Finance a že uzavírají s klienty smlouvy v tzv. formulářové formě. Jde v podstatě o diktát banky nastavující podmínky financování, do kterých ona nemohla zasáhnout. Žalobci podepsali smlouvu o předhypotečním a hypotečním úvěru dne 10.3.2009, kdy již znali obsah smlouvy o dílo.

Žalovaná dále podotkla, že soud prvního stupně nijak nezohlednil její argumenty, tedy že cena díla činila 2.618.524 Kč a cena pozemku 380.000 Kč, ale hypoteční úvěr byl 2.690.000 Kč. Prostým porovnáním těchto částek museli žalobci od počátku vědět, že jejich investiční záměr není minimálně v částce 308.524 Kč krytý hypotékou, přesto se ke stavbě domu rozhodli. Pokud neměli vlastní prostředky na zaplacení rozdílu (i když bance potvrdili opak), museli použít prostředky získané z půjček od D. M. a věděli také, že je musí vrátit. Částka 333.505 Kč, která byla na její účet připsána dne 27.01.2010 a částka 480.000 Kč, která byla na její účet připsána dne 24.08.2010, proto byla na jejich žádost použita k umoření půjček a jejich příslušenství a nikoliv na zaplacení zálohy. Z hypotečního úvěru tak žalobci zaplatili, ale nikoliv na cenu díla, částku 306.204 Kč, kterou měli investovat z vlastních zdrojů, 193.126,40 Kč na 16% úrok z půjček a 380.000 Kč na pozemek. To, že hypoteční úvěr takto zatížili, se negativně odrazilo na jejich prodloužení s úhradou záloh. Hypoteční banka zřejmě proto pozastavovala financování, neboť vyčerpané prostředky neodpovídaly rozsahu díla. To ostatně potvrdila žalobkyně ve své výpovědi, stejně jako to, že jejich prioritou bylo splatit půjčky.

Žalovaná dále namítala, že se soud prvního stupně dopustil početní chyby, když žalobcům přiznal nárok smluvní pokutu za 176, resp. 182, dnů prodloužení. Vzhledem k rozhodnému dni, kterým byl 8.4.2010 + 33 týdnům, tj. 25.1.2009, a dále + 30 dnům,

tj. 25.12.2009 a dále s přihlédnutím k datu předání díla 26.5.2010, mohla být v prodlení s dokončením díla maximálně po dobu 152 dní.

V neposlední řadě žalovaná poukazovala na nesprávný procesní postup soudu prvního stupně, který pominul zákonnou koncentrací řízení, jež nastala ke dni 14.02.2014, proto důkazům předloženým žalobci až poté k prokázání tvrzení, že zálohy platili v termínech uvedených v dílčích fakturách, neměl přihlížet. Kromě toho nebyla poučena podle § 118a odst. 3 o. s. ř. k prokázání tvrzení, že faktury vystavovala na žádost žalobců, jak ostatně sami potvrdili. Soud prvního stupně závěr, že o faktury nebylo žádáno, převzal z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19.08.2015, č.j. 15 Co 265/2005–201, který bude předmětem přezkumu na základě jejího dovolání. Z těchto důvodů žalovaná žádala, aby řízení bylo přerušeno do doby rozhodnutí o dovolání, popř. aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobci navrhli potvrzení rozsudku. Ztotožnili se se závěry soudu prvního stupně, že peníze měla pro ně zajišťovat žalovaná. Ta jim přidělila manažera financí na zprostředkování půjček a hypoteční smlouvy, která byla uzavřena v Plzni, tedy na druhém konci republiky. Správný je i závěr o neplatnosti ujednání o splatnosti záloh při dokončení každé dílčí etapy, a to z důvodu jejich omylu, neurčitosti, ale i pro nemožnost plnění, neboť v jejich silách nebylo platbu v ten samý den provést.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a o.s.ř., včetně řízení, které mu předcházelo, přihlédl k odvolání žalované a vyjádření žalobců a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Předně je třeba zdůraznit, že odvolací soud neshledal důvod k přerušení řízení podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Za takový důvod nepovažoval ani to, že rozsudek v obdobném řízení vedeném u Okresního soudu Plzeň – sever pod sp. zn. 8 C 375/2012 a u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 15 Co 265/2015 byl napaden dovoláním žalované. Z toho důvodu usnesením ze dne 15.03.2016 návrh žalované na přerušení řízení, a to i vzhledem k negativnímu stanovisku žalobců, zamítl.

Výhrada žalované o procesních pochybeních soudu prvního stupně o porušení zásady koncentrace řízení není oprávněná. Žalovaná se mýlí v tom, že koncentrace řízení podle § 118b o. s. ř. nastala ke dni 14.02.2014 s ohledem na lhůtu, která byla účastníkům poskytnuta při jednání dne 14.01.2014. Z obsahu spisu vyplývá, že soud prvního stupně provedl v šesti dnech pouze jedno jednání, při kterém prováděl listinné důkazy a vyslyšel účastníky řízení a svědky. Pokud tedy i po uvedeném datu umožnil stranám doplnit tvrzení a označit důkazy, k porušení procesních práv žalované a ani zásady koncentrace nedošlo.

Základní spornou otázkou mezi účastníky byla otázka splatnosti ceny, resp. dílčích záloh, jak soud prvního stupně správně uvedl. S ní pak ale souvisela také otázka, zda, popř. jakým způsobem, případné prodlení žalobců s úhradou záloh způsobila žalovaná.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně. Z něj vyplývá, že účastníci řízení uzavřeli dne 10.12.2008 smlouvu o dílo ve znění dodatku č. 1 ze dne 18.3.2010, v níž se žalovaná zavázala provést pro žalobce stavbu rodinného domu za cenu 2.618.524 Kč do 33 týdnů ode dne úhrady první zálohy. V čl. II smlouvy se strany dohodly, že předmět díla bude proveden v etapách, které jsou zároveň kontrolními termíny pro

objednatele. V čl. IV body 1 smlouvy ve znění dodatku č.1 se strany dohodly, že cena díla bude placena převodem na bankovní účet zhotovitele či v hotovosti formou záloh a dohodly výši záloh a jejich splatnost v návaznosti na každou dokončenou etapu. Pro případ prodloužení zhotovitele s dokončením díla o více než 30 dnů, byla smluvena čl. VIII odst. 1 písm. a) smlouvy pokuta ve výši 450 Kč za každý den prodloužení. Podle čl. IV bod 4 v případě prodloužení objednatele s úhradou záloh se prodlužuje automaticky termín plnění díla a zhotovitel není po dobu prodloužení objednatelem se splněním jeho závazků v prodloužení s plněním svých závazků. Podle čl. IV. odst. 5 „splatnost sjednaných záloh nastává dnem dokončení příslušné části stavby v souladu s ustanovením čl. IV odst. 1. Splatnost jednotlivých záloh podle čl. IV odst. 1 není dotčena splatností dílčích faktur, které zhotovitel vystaví pouze na žádost objednatele za účelem čerpání hypotečního úvěru“. Za situace, že 1. záloha byla zaplacená dne 08.04.2009, jak bylo mezi účastníky nesporné, při řádném běhu událostí mělo k dokončení díla dojít dne 25.11.2009, ve skutečnosti se tak stalo dne 26.05.2010.

Protože v projednávaném případě jde o smluvní pokutu ze smlouvy o dílo uzavřené před účinností nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále o.z.), tj. před 1. lednem 2014, posoudil soud prvního stupně správně věc podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále ObčZ).

Podle § 37 odst. 1 ObčZ musí být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně, jinak je neplatný. Soudní teorie (viz Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník – Komentář, C. H. Beck 2008, str. 317) dovodila, že právní úkon je nesrozumitelný a tedy neplatný, jestliže ani jeho výkladem nelze zjistit, co jim má být po slovní či jiné stránce vyjádřeno, tedy jestliže jednající nedosáhl jasného vyjádření své vůle.

V projednávané věci se smluvní strany dohodly na tom, že žalobci budou během provádění díla žalované platit zálohy. Vůle žalobců vyjádřená ve sporném čl. IV. odst. 5 smlouvy zaplatit zálohy v dohodnuté výši a době, tj. dnem dokončení příslušné části stavby uvedené v čl. IV odst. 1, je podle odvolacího soudu svým projevem naprosto určitá a srozumitelná a bez jakýchkoliv pochybností o jiném možném termínu plnění. Na tomto závěru nemůže nic změnit a nejasnost způsobit ani druhá věta obsahující zmínku o dílčích fakturách a jejich splatnosti, když podle výslovného znění tímto není nijak dotčena splatnost záloh. Údaj o fakturách, které měl zhotovitel vystavovat pouze na žádost objednatelů za účelem čerpání hypotečního úvěru, tak nemohla nijak zpochybnit jinak určité a srozumitelné ujednání o splatnosti záloh. Za situace, že nejsou pochybnosti o splatnosti záloh, není ani žádný důvod pomocí výkladového pravidla vyjádřeného v § 55 odst. 3 ObčZ dovozovat pro žalobce jako spotřebitele výklad příznivější, jak to soud prvního stupně nesprávně učinil.

Stejně tak závěr soudu prvního stupně o neplatnosti smlouvy o dílo v části vztahující se k čl. IV odst. 1 upravující splatnost záloh v návaznosti na dokončení jednotlivých etap díla „pro rozpor s § 52 a násl. ObčZ a pro rozpor s dobrými mravy“ není správný. Žalované je třeba dát za pravdu v tom, že soud prvního stupně tento svůj závěr ani nijak neodůvodnil. Není tedy zřejmé, v čem spatřoval porušení § 56 odst. 3 ObčZ, který pod sankcí absolutní neplatnosti (§ 55 odst. 2 ObčZ) jako nepřipustné zakazuje ujednání znamenající k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Ze smlouvy jednoznačně vyplývá, že žalobci byli povinni zálohy platit v okamžiku dohotovení určité etapy. Nelze přitom souhlasit s názorem žalobců, že smluvená doba plnění byla nemožná, když nebylo

možno provést platbu ten samý den, kdy došlo k předání dílčí etapy. Pokud žalobci znali dopředu termín kontrolního dne, na kterém se předání uskuteční a ze smlouvy věděli, resp. měli vědět, že toho dne má dojít i k platbě, mohli se na takovou situaci připravit tak, aby svému závazku ze smlouvy dostáli.

Podle názoru odvolacího soudu předmětná smlouva o dílo neobsahuje, a to s výjimkou níže uvedenou, a dále s výjimkou neplatné rozhodčí doložky smluvené v dodatku č.1, žádnou nepřiměřenou podmínku, která by zakládala nerovnost v právech a povinnostech smluvních stran. V té souvislosti lze jediné souhlasit s názorem žalované, která s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 12.10.1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94 zdůraznila, že smyslem ochrany spotřebitele není potlačit tržní chování poskytovatelů služeb či garantovat spotřebiteli absolutní ochranu před zaviněnou neznalostí, či neochotou náležitě si zjistit podmínky trhu a dostatečně se věnovat kontraktačnímu procesu, tedy jinými slovy počínat si s průměrnou opatrností znalostmi každého jedince, jak o ní hovoří nový občanský zákoník. Odvolací soud k tomu dodává, že Ústavní soud v řadě dalších rozhodnutí (např. náleží ze dne 23.4.2013, sp. zn. IV. ÚS 1783/11) zdůraznil nutnost pečlivého zvážení nároků plynoucích ze spotřebitelských smluv, a to nejen co do rozsahu vzájemných práv a povinností, ale též jejich charakter a vzájemnou provázanost mezi nimi. Přitom je však třeba respektovat základní princip výkladu smluv, kterým je prioritou výkladu nezakládajícího neplatnost smlouvy, před výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá. Tento přístup je totiž odrazem respektu k autonomii smluvních stran, funkci smluvních vztahů i k samotné povaze soukromého práva.

V projednávané věci je tak třeba respektovat smluvní ujednání obsažené v čl. IV bod 1 a 5, kterým, spolu se zápisy ze stavebního deníku, bylo prokázáno, že 1. zálohu ve výši 313.495 Kč měli žalobci zaplatit nejpozději do 31.01.2009, 2. zálohu ve výši 263.000 Kč po dokončení základové desky, tedy dne 24.04.2009, 3. zálohu ve výši 529.000 Kč po dokončení obvodových nosných stěn 1.NP, tedy dne 23.07.2009, 4. zálohu ve výši 452.702 Kč po dokončení vodorovných konstrukcí 2.NP, tedy dne 30.10.2009, 5. zálohu ve výši 352.208 Kč po provedení střešního pláště a osazení výplní otvorů, tedy dne 05.01.2010 a 6. zálohu ve výši 298.694 Kč po dokončení instalací vody, elektřiny a kanalizace, tedy dne 06.01.2010. Pokud tedy žalobci zaplatili žalované z hypotečního úvěru dne 08.04.2009 částku 500.000 Kč, dne 12.08.2009 částku 148.500 Kč, dne 31.08.2009 částku 382.500 Kč, dne 21.01.2010 částku 74.495 Kč a částku 391.000 Kč, dne 27.01.2010 částku 333.505 Kč a dne 24.08.2010 částku 480.000 Kč a dále z půjčky poskytnuté D. M. dne 24.09.2009 částku 450.000 Kč a dne 16.03.2010 částku 250.000 Kč, zcela zjevně tak nečinili ve smluvené výši, ale ani lhůtě. Je tak zřejmé, že s úhradou záloh byli v prodlení.

S názorem žalované, že o stejný počet, o které byli žalobci v prodlení s úhradou záloh, se prodloužil smluvený termín plnění díla, a nárok na smluvní pokutu tak žalobcům nevznikl, se však odvolací soud neztotožňuje.

Podle § 520 věta první ObčZ k prodlení dlužníka nedojde, jestliže věřitel včas a řádně nabídnuté plnění od něho nepřijme nebo neposkytne součinnost potřebnou ke splnění dluhu.

V projednávané věci bylo proto třeba vyřešit otázku, zda se na prodlení žalobců s úhradou záloh žalovaná nějakým způsobem nepodílela. Odvolací soud i v tomto směru vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, kterými bylo prokázáno, že žalovaná se zavázala

žalobcům zajistit financování díla spočívajícího ve stavbě rodinného domu a nákupu pozemku, ať už prostřednictvím půjček od ████████ D██████ M██████, které zprostředkovala zaměstnankyně žalované L██████ M██████ nebo z hypotečního úvěru, který zprostředkovala R██████ N██████. Přestože byl hypoteční úvěr zajištěn Gepard finance, tedy subjektem od žalované odlišným, svědkyně N██████ potvrdila, že vše probíhalo pod záštitou žalované. Vysvětlení žalované, že se tak stalo proto, aby měla o událostech přehled, jenom dokládá závěr o tom, že pro žalobce vyřízení hypotečního úvěru zajišťovala. Podle názoru odvolacího soudu není podstatné zjišťovat, co bylo přesně obsahem závazku mezi ní a žalobci v souvislosti se zajištěním financování. Naopak, podstatné je to, že žalovaná si byla od počátku vědoma, že žalobci nemají žádné prostředky ke stavbě a dokonce ani ke koupi pozemku, a přesto s nimi i za takové situace spolupráci navázala a smlouvu o dílo uzavřela. Žalovaná si tedy byla vědoma, že už v případě zaplacení pozemku, dále částky 170.000 Kč podle smlouvy o smlouvě budoucí, ale i 1. zálohy podle smlouvy o dílo, žalobci nebudou moci dostát svým povinnostem, když předhypoteční a hypoteční smlouvu uzavřeli až dne 10.3.2009. Nelze rovněž přehlédnout personální propojení mezi žalovanou a ████████ D██████ M██████, operativně a ochotně poskytujícím půjčky s vysokým úrokem nesolventním klientům žalované. Pokud tedy žalobci byli v prodlení s úhradou záloh, stalo se tak v důsledku zavinění žalované, ať již úmyslného nebo nedbalostního, neboť žalobcům ke včasnému splnění jejich závazku neposkytla součinnost. Tato součinnost spočívala v zabezpečení bezproblémového financování nákupu pozemku a stavby rodinného domu.

Požadavek žalobců na zaplacení smluvní pokuty za 182 dní prodlení s předáním díla trvající od 26.11.2009 do 26.05.2010 je proto oprávněný. Přestože podle čl. VIII bod 1 a) smlouvy nárok na smluvní pokutu začíná teprve 31. dnem následujícím po sjednaném termínu dokončení díla, považuje odvolací soud toto ujednání podle § 55 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 3, písm. b) ObčZ za absolutně neplatné. Toto ujednání totiž žalobce omezovalo při uplatnění jejich nároku na smluvní pokutu a znamenalo značnou nerovnováhu v právech a povinnostech smluvních stran, když podle čl. VIII bod 1 c) smlouvy byla žalovaná oprávněna požadovat smluvní pokutu již od prvního dne prodlení žalobců s úhradou záloh. Za této situace tak žalobci mají nárok na smluvní pokutu také počínaje prvním dnem prodlení žalované s předáním díla, k němuž mělo dojít dne 26.11.2009, a tedy nikoli až 31. dnem.

Podle § 219 o. s. ř. odvolací soud z těchto důvodů výrok I rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správný, i když na základě jiného právního posouzení, potvrdil.

Ve výroku II pak odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil a úspěšným žalobcům přiznal podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Jedná se o náklady ve výši 106.112,16 Kč, které vynaložili na právní zastoupení v době, kdy byli zastoupeni advokátkou na základě plné moci, a dále náklady ve výši 19.239 Kč vzniklé v době, kdy byli zastoupeni soudem ustanoveným zástupcem. Výše nákladů byla soudem prvního stupně správně specifikována. Podle § 149 odst. 2 o. s. ř. je žalovaná povinna zaplatit náhradu nákladů řízení vzniklou žalobcům v době, kdy již byli zastoupeni ustanovenou advokátkou, státu, a to na účet soudu prvního stupně.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a 2, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. žalobcům byla jim přiznána náhrada za jeden úkon právní služby ustanovené advokátky spočívající v účasti při jednání (vyjádření k odvolání nebylo podáno, proto za něj náhrada nenáleží) ve výši 5.000 Kč a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 12a odst. 2 a § 13 vyhlášky č.177/1996 Sb., a dále cestovné k jednání z Frýdku Místku

do Plzně a zpět osobním autem ve výši 5.209,40 Kč a náhrada za ztrátu času cestou za 18 půlhodin po 100 Kč. O odměně soudem ustanovené advokátce za odvolací řízení rozhodne soud prvního stupně podle § 140 odst. 2 o.s.ř. usnesením.

Podle § 2 odst. 3 věta první a § 3 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích soud prvního stupně také neopomene rozhodnout o soudním poplatku za řízení na prvním stupni. Za situace, že žalobci byli od poplatku osvobozeni a soud jejich návrhu vyhověl, přešla poplatková povinnost na žalovanou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř., přičemž o přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodovat pouze dovolací soud. Dovolání se podává u Nejvyššího soudu ČR, prostřednictvím soudu prvního stupně, do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení.

V Plzni dne 15.03.2016

Za správnost vyhotovení:
Petra Černá

JUDr. Jana Vyletová, v.r.
předsedkyně senátu